

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Subsect. 1. Secunda ratione probatur nostra conclusio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Sed contra primo, quia quantitas nullo modo potest tribuere talem distinctionem partium, ad quod demonstrandum sumo substantiam, quae existit in capite, & substantiam quae existit in pedibus; substantia, quae existit in capite, propterea excludit à sua entitate quantitatem, & propterea distinguitur ab illa realiter non est substantia, quae est in pede: ergo propterea excludit quantitatem à sua entitate substantia, quae est in capite habet distinctionem, ac distinguitur à substantia, quae est in pede. Probat autem antecedens, entitas substantiae quae est in capite non est entitas substantiae quae est in pede substantia, quatenus distinguitur à quantitate: ergo quatenus excludit per distinctionem quantitatem à sua entitate una substantia non est alia: ergo distinguitur ab illa: ergo talis distinctio non provenit à quantitate. Patet consequentia, quando aliquid subiectum habet aliquem effectum formalem ab aliqua forma, non potest illum habere quatenus excludit talem formam, v. g. paries, qui habet ab albedine formaliter disgregare visum, non habet illum effectum quatenus excludit albedinem à sua entitate, quia sine illa non disgregat visum: sed substantia quatenus excludit quantitatem à sua entitate habet distinctionem, ergo non habet illam à quantitate.

9 Declaro hoc, quia substantia capitis excludit quantitatem à suo esse, quatenus componit cum propria quantitate quantum; nam hoc modo excludere nihil aliud est, quam distingui distinctione excludentis ab exclusio vnum ab alio, cum autem omne id quod componit cum alio, quatenus componit cum illo, debeat distingui ab illo distinctione excludentis ab exclusio, inde est quod substantia capitis ex eo quod componat cum quantitate capitis, quantum debeat distingui à quantitate distinctione excludentis ab exclusio, ac proinde debeat excludere quantitatem à suo esse: sed quatenus sic excludit quantitatem est in diverso loco à parte rei naturaliter ab eo, in quo naturaliter est substantia pedis. Item propterea conservatur à Deo distincta actione substantia ab ea per quam conservatur substantia pedis: sed solum res distinctae possunt naturaliter esse in diversis locis, & possunt conservari diversis actionibus ab eodem agente; ergo tales substantiae propterea excludunt à suo esse quantitatem, distinguuntur inter se; ergo talem distinctionem non accipiunt à quantitate.

Secundo contra hanc solutionem insurgunt omnia argumenta meo videri evidenter, quibus infra utemur ad hoc intentum demonstrandum, videantur ea sub sectione 1. 2. & 3. quibus non solum haec solutio: sed etiam aliae multae, quibus se protegent adversarij, labefactantur efficaciter.

SVBSECTIO I.

Secunda ratio probatur nostra conclusio.

10 Secundo, principaliter sic argumentor, quia fide Catholica constat, totam substantiam panis media consecratione converti in substantiam Christi, & omnes partes substantiales panis, ita ut nulla pars substantiae maneat sine eo quod convertatur in Christum; item eadem fide constat post talem conversionem substantiae panis, manere species panis, hoc est accidentia omnia, quantitatem videlicet, albedinem, odorem, &c. (quod etiam evidenter experientia patet) ac nullo modo quantitatem, & cetera accidentia; neque particulariter, neque totaliter converti fuisse in substantiam Christi, quae omnia his verbis tradidit Concil. Trident. sess. 13. decreto de sanctissima Eucharistia Sacramento, canone 2. [si quis dixerit in sacrosancto Eucharistiae Sacramento remanere substantiam panis, & vini una cum corpore, & sanguine Domini nostri Iesu Christi, negaveritque mirabilem illam, & singularem conversionem totius substantiae panis in corpus, & totius substantiae vini in sanguinem, manentibus dumtaxat speciebus panis, & vini, quam quidem conversionem catholica Ecclesia apostolicissime transubstantiationem appellat, anathema sit.] Quibus verbis, & praecipue illis. [Negaveritque mirabilem illam, &c. totius substantiae panis in corpus aperte definit substantiam totam, quatenus totam cum omnibus suis partibus convertam fuisse in substantiam Christi. Illis autem verbis. [Manentibus dumtaxat speciebus panis, & vini;] pro certo definit, ut optime adnotat Pater Suarez tom. 3. in 3. part. disp. 56. sect. 1. conclus. 1. §. dicendum est ergo, primo post talem conversionem panis manere quantitatem; & nullo modo convertam fuisse in substantiam Christi, quod ante Concilium Trident. docuerat Divus Thomas quaest. 77. a. 1. 1. & 2. in corpore ubi sic ait respondeo dicendum, quod necesse est dicere accidentia alia, quae remanent in hoc Sacramento esse sicut in subiecto, in quantitate dimensiva panis, vel vini remanente.

Sed si partes substantiae essent effectus formalis quantitatis primarius, non solum substantia panis, sed etiam tota quantitas converteretur in Christum; ergo partes substantiales non sunt effectus formalis primarius quantitatis. Minorem sic ostendo, quia quotiescunque convertitur aliquis effectus formalis in aliud, debet converti quicquid est de essentia primaria talis effectus: sed causa formalis seu forma est de essentia effectus formalis: ergo si convertitur effectus formalis, necesse est ut convertatur etiam forma, seu causa formalis illius: sed tota substantia quatenus tota, & omnes partes illius, quae sunt effectus formalis primarius quantitatis convertuntur in corpus Christi: ergo necessario convertitur in corpus Christi quantitas, quae est causa formalis, seu forma illarum: sed non convertitur, ut patet ex supradictis: ergo quantitas non est causa formalis partium substantiae, &c.

Declaratur, ideo quando convertitur panis quoad substantiam in corpus Christi, & vinum in sanguinem Christi substantialiter convertitur necessario in corpus Christi forma substantialis panis, & forma substantialis vini, quia totum esse essentiale substantiae panis est effectus primarius formae substantialis panis, nam converso aliquo, debet converti simul id quod est de essentia illius: sed totum integrale panis substantialiter, & partes substantiales panis integrales convertuntur in Christum; ergo quantitas debet converti, quia est causa formalis illius.

Dices non converti in Christum partes substantiales ut partes sunt: sed tantum entitatem substantialem illarum.

ffff Sed

Sed contra, quia ut infra probabitur pars substantialis præter propriam entitatem substantialem tantum dicit rationem incompletionis, & distinctionis; sed hoc totum est ipsa ratio substantiæ, seu quæ constituit ipsam substantiam in esse totius substantiæ compositæ, nam licet ad esse substantiale substantiæ simplicis non pertineat distinctio partium, & ratio incompleta in illis, nihilominus ad esse totius substantiæ compositæ quatenus tota est formaliter pertinet distinctio partium, & incompleta ratio illarum, & ratio manifesta, & evidens a priori est, quia non potest esse totum compositum sine partibus (in ea ratione qua totum est) componentibus vera vnione, & compositione tale totum, sed non possunt esse vere partes componentibus totum, nisi sint entitates distinctæ, & incompletæ, quia vnio, & compositio per se substantialis necessario petit entitates incompletas distinctas; ergo de ratione totius substantiæ panis compositæ integraliter sunt necessario, & formaliter substantiæ incompletæ, aut partes integrales substantiales distinctæ inter se, ita ut nihil aliud sit tota substantia panis, quatenus integraliter composita existit à parte rei, nisi omnes partes integrales substantiales, seu incompletæ integraliter substantiæ simul sumptæ, & vnitæ, sed ex Concilio Tridentino, tota substantia panis convertitur in corpus Christi; ergo id quod est idem cum ipsa converteretur in corpus Christi, alias idem converteretur, & non converteretur; unde idem esset, & non esset simul, quod est omnino impossibile, sed partes illæ substantiales distinctæ inter se simul sumptæ, & vnitæ sunt idem quod tota substantia panis integraliter composita; ergo tales partes non solum quoad entitatem substantialem, sed etiam quatenus partes sunt convertuntur in Christum.

12 Deinde, quia dum Sacerdos ex intentione propria directa ad medietatem hostiæ consecrat dimidiam partem illius, non potest dici quod sola entitas substantiæ sit conversa, & non quatenus pars, cum ibi sit conversa media consecratione, & entitas substantiæ hostiæ, & entitas quæ non est tota substantia hostiæ, seu panis, & quæ distinguitur à tota entitate substantiæ panis distinctione inclusi ab includente, tanquam componens cum alia totam substantiam panis, & quatenus actu componebat illam, sed huiusmodi substantia tali distinctione distincta, & actu componens totam substantiam est pars formaliter, & non substantia quomodocunque: ergo pars, ut pars convertitur in substantiam Christi.

13 Vergetur, quia aliquid substantiæ hostiæ integrans totam hostiam, & quatenus sic integrans, & non tota adæquate, ac totaliter hostia conversa est in Christum in casu à nobis proposito: sed aliquid integrans aliquod totum, & non totum ipsum est pars illius quatenus pars; ergo pars ut pars conversa est in substantiam Christi. Declaro amplius, quia pars integralis definit esse pars per negationem vnionis, ut videre est in parte aquæ quæ definit esse pars, & redditur totum, quando per divisionem, & separationem ab alia definit componere, quod optime docuit Aristoteles, dum definiens quantum sic ait: [Quantum est divisibile in ea quæ insunt, quorum utrumque, vel vnumquodque vnum quid aptum est esse,] quibus Verbis, ut omnes Doctores interpretantur, asseruit, & docuit Philosophus talem esse naturam continui, quatenus totum integrale est, &

tales esse partes illius, ut ex separatione, & divisione, illarum inter se vnaquæque ex parte reddatur totum: ergo è contra ex toto integrali ex vi præcise positionis, vnionis, & compositionis hoc est, ex eo præcise quod componat actu redditur, & est pars formaliter integralis, sed ex vi futuræ consecrationis substantia, quæ actu componebat cum alia parte totam substantiam hostiæ, & integrabat illam conversa est in substantiam Christi: ergo formaliter pars, ut pars integralis substantialis conversa est in substantiam Christi, quia hoc cõcretum substantia componens, & quatenus componens, hoc est quatenus dicens formaliter compositionem, & vnionem est pars formaliter, sed tale cõcretum, hoc est substantia cum vnione, & compositione conversum est in substantiam Christi: ergo pars, ut pars formaliter conversa est in substantiam Christi. Minor hæc sic probatur, quia id convertitur in substantiam Christi, quod definit esse per consecrationem, ad cuius decisionem ponitur corpus Christi, aut reproducitur sub speciebus panis, sed non solum substantia quomodocunque, sed etiam substantia cum vnione, & compositione definit esse per consecrationem, dum corpus Christi ex vi talis consecrationis reproducitur, aut ponitur sub speciebus panis, quia sacerdos suam intentionem consecrandi dirigit in casu supraposito, aut dirigere potest expresse, & formaliter ad consecrandam non totam substantiam Hostiæ, sed dimidietatem Hostiæ, quatenus componit cum alia, id enim definit esse per consecrationem, quod intenditur converti in substantiam Christi per talem consecrationem: ergo substantia cum vnione definit esse; siquidem nunc est verum dicere, nunc non est substantia cum vnione, & antea erat substantia cum vnione componens, sed substantia cum vnione, & compositione est cõcretum componens formaliter: ergo tale cõcretum convertitur in substantiam Christi formaliter.

Vergetur, Deus potest per potentiam suam absolute separatam substantiam Hostiæ à quantitate, ita ut vtraque entitas maneat in diverso loco, tunc enim tota illa substantia distinguitur à quantitate, & etiam ab alia materia prima, & à quacunque forma substantiali: ergo distinctionem vnus materie ab alia materia non accipit materia à quantitate; sed vna pars substantialis materie primæ est vna materia prima, & distinguitur ab alia parte: ergo distinctionem quam habet vna pars ab alia parte non est à quantitate partiali; & vergetur, quia ideo quantitas totalis non dat distinctionem materie totali respectu alterius materie, quia talis totalis materia est subiectum talis quantitatis, & subiectum sicut non accipit esse, quia prioritate nature præsupponitur ad quantitatem, ita non accipit distinctionem, quia distinctio immediate convenit entitati subiecti ex vi primarij conceptus, ac proinde debet etiam præsupponi cum esse subiecti prioritate nature ante ipsam formam accidentalem recipiendam, itaque esse subiecti, quatenus est subiectum, & quatenus est vnum subiectum, ac proinde quatenus est divisum, seu distinctum ab alio præsupponitur, & non accipit esse à quantitate, sed etiam vnaquæque pars materie primæ, quatenus vna pars, & vna substantia est subiectum partis quantitatis: ergo sicut non habet esse à partiali quantitate, ita non habet distinctionem,

Quæst. VI. Vtrum substantia habeat, &c. 595

nem, quia habet illam ex vi propriæ differentia, & unitatis, præcipue, quia hæ ipsæ partes post separationem à quantitate conservantur distinctæ, alias identificarentur inter se post separationem à quantitate, quod est impossibile, quia quæ semel distinguuntur nunquam possunt identificari, & ideo non potest Petrus identificari cum Ioanne, & materia cum forma; imo & materia Petri cum materia Ioannis, sicut è contra impossibile est, quod vna, & simplex substantia distinguatur in duas realiter, v.g. impossibile est quod vnus angelus dividatur in duos, & distinguatur in partes; & ratio vniuersalis est quia vt dixi, quæ semel sunt idem nunquam possunt distingui inter se, & quæ semel distinguuntur nunquam possunt adhuc diuinitus identificari: sed illæ partes materia primæ semel vel aliquando, videlicet quando existunt sub quantitate distinguuntur inter se realiter quoad entitates proprias, liquidem quoad entitates substantiales proprias separantur realiter, nam existente vna in Hostia destruitur alia in entitate propria substantiali media consecratione: ergo nunquam possunt identificari inter se etiam si auferatur quantitas ab ea.

Dices neque separari, neque distingui illas substantias vt partes, sed solum in esse substantia, aut in esse totius.

Sed contra manifeste, primo, quia illæ entitates hostiæ distinguuntur, & separantur non vt completæ entitates: ergo vt partes. Consequentia est evidens supposito antecedenti, quia non datur medium à parte rei inter entitatem completam, & incompletam, quia vna constituitur per negationem alterius; incompleta enim est illa, quæ dicit ordinem ad componendum, vel quæ potest componere; completa autem quatenus completa, nec dicit ordinem ad componendum nec potest componere cum altera, sed incompleta entitas est pars: ergo non datur medium inter completam, & partem: sed illæ entitates hostiæ distinguuntur, & separantur non vt completæ: ergo vt partes; antecedens sic probatur, quia illæ entitates quæ separantur componunt totam Hostiam: sed ea entia quæ componunt non sunt completa: ergo illæ entitates quæ separantur, & distinguuntur in Hostia non sunt completæ; deinde quia per illam denominationem totius, vel partis non mutatur entitas illius substantiæ, quæ separatur, sed separatur vt totum: ergo separatur vt illa entitas substantiæ, quæ erat in toto composito substantiali; probatur maior: eadem entitas materiae vel substantiæ est sub determinatione partis, vel totius: ergo non mutatur entitas intrinseca illius substantiæ quæ separatur; probatur antecedens, si non esset eadem intrinsece post separationem, sed alia, iam post separationem destrueretur illa substantia, quæ fuit separata, & de illa vt destructa redit idem argumentum: ergo est eadem substantiam quantum ad entitatem suam intrinsecam; sed separatur quantum ad entitatem suam intrinsecam: ergo distinguitur quantum ad entitatem intrinsecam suam: sed in tantum sunt partes in quantum distinguuntur quoad entitatem, & per suam entitatem intrinsecam componunt ratione propriarum entitatum: ergo ratione propriarum entitatum, & non ratione quantitatis sunt partes. Vergetur, quia in tantum sunt separabiles illæ entitates in quantum distinguuntur, & in tantum componunt in quantum distinguuntur: ergo de primo ad vltimum in quantum.

R. P. N. de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.

tum separantur sunt partes quæ componunt.

Dices non componere illas duas entitates vnā hostiam dum separantur.

Sed contra: quia non minus evidens est distinguere ea, quæ possunt realiter separari, quam ea quæ separantur realiter actu: sed illæ duæ medietates, quando actu componebant totam substantiam hostiæ poterant separari: ergo quando actu componebant distinguebantur vt partes; quia distinguebantur vt componentes totum; tunc sic, ex se, & non ratione quantitatis possunt separari diuinitus media consecratione, &c. quando actu componunt: ergo ex se, & non ratione quantitatis distinguuntur vt partes; antecedens sic probatur, quia ratione sui, & non ratione quantitatis separantur actu, sed eo modo est potentia quo est actus: ergo si actus separationis convenit illis medietatibus substantiæ ratione sui, & non ratione quantitatis: ergo potentia ad talem separationem convenit illis ratione sui, & non ratione quantitatis; maior sic probatur, quia illæ entitates separantur media consecratione, & quatenus formaliter vna ex illis terminat consecrationem, & non alia, sed substantia ratione sui & non ratione quantitatis est consecrabilis, & terminat consecrationem; substantia enim ex eo quod substantia est convertitur in substantiam Christi media transubstantiatione consecrationis: sed substantia ratione sui, & non ratione quantitatis est substantia: ergo substantia ratione sui, & non ratione quantitatis terminat consecrationem, & consecratur, alias ipsa quantitas consecraretur, quod est falsum: ergo ratione sui, & non ratione quantitatis separantur, neque propter eam diuiduntur tales medietates.

Deinde, quia si propter quantitatem separarentur illæ medietates actu, & non ratione sui, etiam separaretur, & divideretur in partes quantitas, quado consecratur Hostia: sed quando datur talis consecratio minime diuiduntur partes quantitatis, sed manet integra quantitas, vt manebat ante consecrationem: ergo separantur illæ duæ partes substantiæ non ratione quantitatis, nec propter ipsam. Antecedens sic probatur, nam quando agens physicum dividit cultello substantiam materialem, dividit etiam quantitatem, quia talis divisio causæ physicae terminatur ad substantiam media quantitate, & propter ipsam, & quia qualitas, v.g. color, vel calor reddit substantiam coloratam vel calidam mediante quantitate, & propter ipsam, evidenter sequitur ipsam quantitatem debere reddi à fortiori calidam, vel coloratam secundum illud evidens axioma, propter quod vnum quodque tale, & illud magis: sed per vos illæ entitates consecratae diuiduntur mediante quantitate, & propter ipsam: ergo à fortiori in eadem consecratione debent diuidi partes quantitatis: sed hoc est falsum: ergo.

Tertio contra, quia illa pars substantiæ quæ destruitur media consecratione, potest à Deo iterum reproduci sine quantitate, & sic reproducta potest vniri cum alia parte (quam potest Deus etiam antequam reproducat illam primam separare à quantitate propria) sed ex illis sic vnitis resultat vna substantia composita, quæ nullam habet quantitatem; siquidem supponimus talem substantiam esse compositam ex duabus, quarum vna reprodutitur sine quantitate, & altera tamen antea præexistens separatur à propria quantitate: ergo iam datur compositum substantiale ex partibus

ffff 2 tibus

tibus integralibus materiae primae sine quantitate; tunc sic, illae entitates ex quibus componitur substantia integra possunt separari à Deo destructa vnione adhaec quando actu componunt: ergo separantur vt partes non ratione quantitatis quia non est ibi quantitas: ergo ratione sui. Vergetur, & casum separationis pono inter partes heterogeneas hominis, v.g. quando separatur brachium à pectore, & caput à collo; tunc enim haec entia non possunt separari vt totum, sed vt partes: ergo falsa est illa solutio, videlicet quod partes integrales semper separantur vt totum. Probatur antecedens; caput quatenus est in corpore est pars heterogenea: ergo post separationem non est totum; probatur consequentia ex distinctione inter partes heterogeneas, & homogeneas, quia partes homogeneae sunt post separationem totum, vt pars aquae sit aqua totalis post divisionem; at vero partes heterogeneae semper sunt partes equi, vt caput equi semper est pars equi, & est non equus.

Declaratur, quia quantitas non est vnio formaliter inter partes substantiales; tum quia talis vnio est substantialis, & quantitas non est entitas substantialis, sed accidentalis; tum etiam, quia vnio est modus, quantitas autem est res. Deinde quia vna substantia non vnitur alteri substantiae per accidens, sed per se; atque si vniretur per quantitatem non vniretur per se, sed per accidens: ergo non vniuntur illae partes substantiales per se, sed per modum, qui sit intra gradum illarum partium, hoc est, intra gradum substantiae; omnis enim vnio inter partes integrales alicuius est per modum vnionis eiusdem ordinis cum partibus, v.g. vnio, quae datur integralis quantitatis non est qualitas, aut substantia, sed modus quantitativus; & vnio inter partes qualitatibus est qualitativus, vt ita dicam, & non quantitativus, aut substantialis; ergo vnio inter partes integrales substantiales non est accidens, v.g. quantitas, sed modus substantialis: ergo quantitas non erit ratio formalis vniendi duas partes integrales substantiales materiae primae: ergo tantum erit dispositio per vos ad formalem vnionem introducendam inter partes substantiales materiae primae: sed Deus potest supplere quaecumque dispositionem naturalem diuinitus, ita vt introducat formam etiam si non praecedat dispositio aliqua naturalis, & sic potest introducere formam ignis in subiectum quod non sit dispositum per calorem, & siccitatem: ergo inter illam dimidietatem Hostiae, quae remanet, quia non est consecrata, & separatur diuinitus à sua quantitate, & inter aliam dimidietatem Hostiae quae destructa fuit per conservationem, & reproducit de novo sine quantitate poterit Deus introducere, aut producere vnionem substantialem, in quo nulla videtur implicatio, siquidem eadem sunt entitates quae antea vnitae erant, in quibus aptitudo vt vniantur non distinguitur ab ipsis entitatibus: ergo si manet eadem entitas illarum, manebit eadem aptitudo in ipsis vt vniantur: ergo possunt vniiri saltem diuinitus, sed possibile posito in actu nullam sequitur inconueniens: ergo sine inconueniente possumus supponere quod vniantur de facto à Deo. Tunc sic, illae entitates vnitae sunt partes integrales, sed non datur in eo casu quantitas: ergo ratio partis in partibus integralibus non sumitur à quantitate formaliter.

SUBSECTIO II.

In qua tertium argumentum proponitur.

Tertio principaliter sic probatur; si materia prima ex se, & separata à quantitate nullas haberet partes substantiales, vt vos asseritis, esset separata à quantitate entitas simplex, sed ea entitas quae semel est simplex semper debet esse simplex, ita vt nunquam habeat partes nec sit composita ab eis; ergo illa substantia adhuc sub quantitate, erit simplex, & nullas habebit partes substantiales: sed hoc est absurdum vt experientia ipsa pater, & est contrarium vestrae conclusioni; si quidem vos asseritis cum veritate materiam primam sub quantitate habere partes, & non esse simplicem; ergo ne hoc absurdum sequatur dicendum est, materiam primam ex se separatam à quantitate non esse simplicem, sed potius esse compositam integraliter, & habere partes substantiales. Ex quo evidenter sequitur tales partes non recipere substantiam à quantitate, sed habere à se quia non existente forma nihil potest accipi ab illa in genere causae formalis: consequentia prima est evidens supposita minore; consequentia entitas materiae primae in casu separationis à quantitate supponitur simplex: sed ea entitas quae semel supponitur simplex semper debet esse simplex, & in nullo statu potest habere partes: ergo neque in statu coniunctionis cum quantitate potest habere illas; minor prima sic demonstratur, quia substantia per suum ipsum esse dicit simplicitatem, & non per aliud esse distinctum à proprio: ergo talis simplicitas non potest separari ab ipsa entitate quae simplex est, sed ea quae non possunt separari ab aliquo subiecto, & semel conueniunt ei semper, & in quocumque statu debent ipsi conuenire; ergo entitati quae semel conueniunt non habere partes, & simplicitas, semper ei conueniunt in quocumque statu, ac proinde semper erit entitas simplex, & non habens partes, neque composita; maior illa sic probatur, quia ipsa entitas separata adhuc vel ipsa vt distinguitur, ab illa entitate per quam fit simplex, aut habet partes, aut non habet illas, si non habet; ergo adhuc separata, & quatenus distincta ab ea, per quam fingitur fieri simplicem talis entitas est simplex: ergo non fit simplex per illud additum, quod fingitur, nam idem est esse simplex ac non habere partes, quia quando aliqua entitas per se, vt distinguitur à quacumque alia habet aliquod praedicatum, vt habeat illud non indiget aliquo superaddito, v.g. quia homo ex se, & vt distinguitur à quocumque alio ente est animal rationale, vt sit tale non indiget alio superaddito; alias esset, & non esset per se animal rationale, sed entitas, quae simplex dicitur non habet partes ex se, & caret illis, quatenus distinguitur à quacumque alia entitate: ergo non caret illis per aliam distinctam entitatem à se; ac proinde vt fit simplex non indiget aliquo superaddito.

Si autem vt distinguitur, vel separatur ab entitate qua dicitis reddi simplicem illam entitatem habet partes distinctas inter se, & vnitas non poterit illud additum destruere distinctionem inter illas partes, & vnionem, & facere illas vnitas, & eandem entitatem, nam vt supra dixi, quae semel distinguntur nunquam identificantur.

Dices